

beter dan de „anderen”, hou ik van hem met een waardeerende, hechte en stille vriendschap.

Ik hou ook van hem om zijn waardeering van andermans werk, zelfs van doodsvijanden. Eerlijk en vrouwelijk-gevoelig, goedhartig en trouw omhult hij zijn kwetsbaarheid met sarcasme en ironie, en daarom zijn er vele collega's, die hem niet goed kunnen lijden. Voeg daarbij nog een moeilijke uiting zijner gedachten, waardoor hij nòg minder begrepen wordt en ge voelt hoè eenzaam hij is. . . . de arme.

Van Pelt is 53 jaar oud geworden. Hij stierf op reis, in een hotel te Brussel op 22 April j.l. Te jong, nietwaar voor hem, die nog zóóveel wilde doen.

In Antwerpen geboren uit Hollandsche ouders, kwam hij op zijn 4e jaar in Bergen-op-Zoom, waar zijn vader een handelszaak had. Reeds als jongen toonde hij den ontembaren lust tot teekenen, waartegen zijn vader zich stelselmatig verzette. Alsof een werkelijk kunstenaar zich daardoor zou laten weerhouden!

Zelfs mocht hij de avond-teekenschool niet bezoeken, daar hij zijn gedachten bij een zaken-toekomst had te bepalen. Buiten zijn vader om, bezocht hij die school tòch en betaalde die lessen van zijn zakgeld. Na de gewone school te hebben afgeloopen, werd het meenens met de „zaken” en zoo werd hij jongste bediende op verschillende kantoren in ons land. En telkens getuigde de patroon van zijn helder verstand en eerlijk flink karakter en — ongeschiktheid voor de „zaken”.

Wat moet je met zoo'n jongen doen? Als je hem niet langer voor zich zelf kunt beschermen, dan moet hij maar zelf ondervinden dat hij „honger”-kunstenaar wordt.

Zoo stond vader tenslotte toe dat mijn vriend artiest zou worden, met de waarschuwing „jongen, verwijt 't mij nooit, als 't je later slecht gaat”.

Hij begon zijn nieuwen loopbaan met drie jaar ernstige studie aan de Antwerpsche Academie. Dat was een zalige tijd, wèl zorgelijk, doch vol illusies — en toen trok hij naar Amsterdam, waar hij om te kunnen leven, in het Rijksmuseum vele uitmuntende kopiën maakte. Vandaar trok hij voor 't landschap naar Blaricum, waar ik hem van uit de verte leerde kennen. Dit dorpje was in die dagen nog geheel onbedorven, een paradijs voor den schilder van mooie huisjes en tuintjes, van weggetjes tusschen 't akkermaalshout, van schapen op de heide, van de wijde Meent. Van die dagen bestaat nog een uitgebreid oeuvre, dat hij evenwel zorgvuldig opgeborgen hield. Familie-omstandigheden dreven hem weer naar Amsterdam, waar hij in 't mooie, groote atelier in de Willebrordusstraat, waar ik hem intiemer leerde kennen, tal zijner mooiste werken maakte. Daar begon de periode zijner gedroogde- en versche-bloemen-schilderijen. Hij had na vele proefnemingen een methode gevonden de bloemen zóó te drogen dat het volume en de kleuren behouden bleven, terwijl toch zijn modellen